

Åbent brev til Socialudvalget og Ministeren Mai Mercado – den 2. januar 2019

Kære Mai Mercado

Idet jeg har gennemgået en del af sagen om "Overvågning i BPA-ordning jf. §95", tillader jeg mig at rette henvendelse.

Vi er den ulykkelige familie, der førte sagen som i Landsretten 2015, endte med at fastslå, at "der ikke er hjemmel i Servicelovens §95 at kompensere for overvågning".

Nu var det ikke vort søgsmål, at vi ønskede compensation for overvågning, hvorfor vi til stadighed ikke har sagen afklaret og er mere eller mindre desperate. DHF, Spastikerforeningen og Epilepsiforeningen og berørte familier, har alle rettet henvendelse til ministeriet og udvalget i flere omgange. Stadig uden afklaring.

Med Landsretsdommen, er der åbnet mulighed for kommunerne, at tilsidesætte enkelte borgeres ret til hjælp, efter SL §95, samt den passus der omhandler rådighedstimer ved "et spredt hjælpebehov", som der er tale om, for en del af de berørte familier, med pårørende med massive fysisk- og psykiske funktionsnedsættelse og epilepsi. Denne tilsidesættelse af retten til hjælp, begrundes med det urimelige argument, at der i §95 ikke er hjemmel til at kompensere for overvågning.

Serviceoven og intentionerne i denne er ellers rimeligt vel defineret.

Ankestyrelsen har ligeledes ved en tidligere principafgørelse fastslået, at kommuner ikke kan forlange eller forvente at forældre eller pårørende skal udføre hjælpeopgaverne, hvorfor en compensation eller en aflønning i BPA-ordning har været praksis på området.

Ministeren svarer således på § 20-spørgsmål S 592 - Om at ordet overvågning tilføjes BPA-ordningens § 95 stk. 3. **" En enkelt ting, jeg bare vil slå fast til sidst, er: Har vi at gøre med en borger, som har anfald af epilepsi, som forudsætter pleje, er det naturligt indeholdt i BPA-ordningen. Derom må der jo ikke herske tvivl."**

Det er så ikke tilfældet. Ikke i vores tilfælde, og som jeg forstår i en del øvrige sager.

Jeg skal ikke gøre mig klog på hvor mange sager, der kan komme på tale, men som det fremgår af det materiale der foreligger, vil der ikke være væsentligt flere, tværtimod færre, end før Landsretsdommen.

Da kommunerne jo tidligere fulgte den praksis, der blev udfordret i Landsretten, kan den økonomiske side af problematikken, ikke være en større udfordring.

Idet jeg henviser til tidligere henvendelser fra borgere og handicaporganisationerne, må jeg indtrængende bede om en snarlig løsning af problemet. Som det fremgår af materialet, blev problemet rejst for daværende minister Karen Elleman, og allerede dengang blev der redegjort for, at det er en alvorlig situation, både vi og de øvrige berørte familier står i, og som kræver en løsning, helst i går..!

Med håb om, ja snarere et egentligt krav om, snarlig afklaring, enten fra ministeriet eller udvalget udenom regeringen. Samtidig et tilsagn om at jeg er til rådighed for yderligere uddybning og information...

Hilsen

Tom Jørgensen
Svendborg